

poczatektekstu

[Przewodniczący 00:00:01.318]

Początek uzasadnienia. Zaskarżonym wyrokiem z 3 września 2014 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi Śródmieścia w Łodzi w sprawie z powództwa D. L. i M. L. przeciwko E. O., C. O., P. O. i A. O. o zapłatę 25 tysięcy 388 złotych oddalił powództwo, zasądził od powodów na rzecz pozwanych solidarnie 2 tysiące 717 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu. Apelację od tego wyroku wnieśli powodowie, zaskarżyli wyrok w całości zarzucając naruszenie przepisów postępowania, które mogło mieć wpływ na wynik sprawy te z artykułu 365 paragraf 1 kpc i artykułu 233 paragraf 1 kpc przez uznanie za wiążące dla Sądu Orzekającego ustaleń faktycznych poczynionych przez Sąd Rejonowy dla Łodzi Śródmieścia w Łodzi w sprawie akt I C 695/13 z jednoczesnym zaniechaniem przez Sąd samodzielnej oceny wiarygodności i mocy dowodu. B) Naruszenie prawa materialnego to jest artykułu 123 paragraf 1 punkt 2 kc przez jego niezastosowanie w sytuacji, gdy przez spełnienie kolejnych świadczeń okresowych, których do..., dowody złożyli pozwani do akt każdorazowo uznawali oni istnienie zobowiązania jak również istnienie roszczenia za okres objęty pozwem. I w oparciu o te zarzuty wnoszono o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania. W sprawie też została złożona odpowiedź pozwanych na apelację powodów, gdzie wносило się o jej oddalenie. Sąd Okręgowy zważył, co następuje. Apelacja jest niezasadna. Sąd Okręgowy podziela i przyjmuje za własne ustalone przez Sąd Rejonowy stan faktyczny, przy czym nadto zaznaczyć trzeba, że wobec faktu, że przedmiotowa sprawa rozpoznawana była w postępowaniu uproszczonym, a Sąd Okręgowy nie prowadził postępowania dowodowego zgodnie z dyspozycją artykułu 500 pie..., 5 ze znacznikiem 13 paragraf 2 kpc uzasadnienie wyroku obejmować winno jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa. D. L. i M. L. są właścicielami lokalu mieszkalnego numer (...) położonego w Ł. przy ulicy (...). Przypomnieć jednak należy, że lokal ten należał do babki stron H. W. i zgodnie z jej wolą doszło do wspólnego zamieszkania przez strony, jak i podziału lokalu, gdzie powód zajmował pomieszczenia o powierzchni około 55 metrów kwadratowych, a pozwani pomieszczeń około 35 metrów kwadratowych. Wówczas to strony ukształtowały również sposób uiszczania opłat związanych z korzystaniem z lokalu. Po śmierci najemczyni w stosunek najmu wstąpił powód uzyskując następnie prawo własności tego lokalu. Przyjmując, iż strony łączy stosunek najmu, co wskazywały obie strony jak i przyjął Sąd Rejonowy to dysponujemy twierdzeniami pozwanej, że mieli opłacać czynsz w kwocie 300 złotych miesięcznie oraz twierdzeniami powoda, że miała to być połowa opłat na rzecz wspólnoty. Powodowie jednak nie przedłożyli żadnego dowodu na wysokość czynszu mimo obowiązku wynikającego z artykułu 6 Kodeksu cywilnego. Przedstawiali jedynie wydruki zaległości samych powodów na rzecz Wspólnoty Mieszkaniowej. A trzeba wskazać, że opłaty uiszczane na rzecz Wspólnoty Mieszkaniowej z mocy samego prawa obciążają właściciela. Słusznie Sąd I Instancji uznał, że brak było dostatecznych dowodów, aby uznać, że były to opłaty, które pozwani mieli uiszczać na rzecz powodów. Gdyby przyjąć, że było to użyczenie, jeżeli chodzi o stosunek łączący strony, to powodowie także nie wykazali, aby pozwany miał znajdujące uzasadnienie w treści artykułu 713 Kodeksu cywilnego obciążać obowiązek ponoszenia kosztów utrzymania lokalu w kwocie wyższej niż 300 złotych miesięcznie. W świetle uznania przez Sąd Okręgowy, że nie doszło do udowodnienia przez stronę powodową, że pozwani mieli uiszczać z tytułu najmu kwotę wyższą niż uiszczano 300 złotych stwierdzić należy, że podniesione w apelacji zarzuty w punkcie A są bez związku z rozstrzygnięciem, ponieważ nie ma to znaczenia dla rozstrzygnięcia czy Sąd Rejonowy w tej sprawie był, czy też nie był związany ustaleniami w innej sprawie, co do ustalenia wysokości czynszu. Co do zarzutu naruszenia artykułu 123 paragraf 1 punkt 2 Kodeksu cywilnego, to wskazać należy, że przepis ten mówi, iż bieg przedawnienia przerywa się przez uznanie roszczenia przez osobę, której to roszczenie przysługuje. Pogląd apelujących, że poprzez uiszczanie opłat w kwocie 300 złotych doszło do prze..., do uznania tego roszczenia wcześniejszego jest całkowicie bezpodstawny. Powodowie uiszczali czynsz. Jest to świadczenie okresowe. Dla każdego z nich termin przedawnienia biegnie oddzielnie. Z żadnego oświadczenia też nie wynika, aby pozwani uznali powództwo w zakresie roszczeń przedawnionych. Sąd Rejonowy zasadnie przyjął, że w sprawie termin płatności czynszu przypadał na dzień 10-tego każdego miesiąca. Zatem należności powstałe do kwietnia 2010 roku uległy przedawnieniu. Z uwagi na wniesienie pozwu w dniu 30 kwietnia 2013 roku zarzut przedawnienia, co do tej części roszczenia był całkowicie zasadny. Dlatego też Sąd Rejonowy trafnie oddalił powództwo. Sąd Okręgowy z mocy artykułu 385 kpc apelację oddalił, jako całkowicie bezpodstawną. Sąd Okręgowy o kosztach procesu orzekł zgodnie z wyrażoną w przepisie artykułu 98 kpc

zasadą, że strona przegrywająca sprawę powinna zwrócić stronie wygrywającej wszystkie poniesione przez nią koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Koszty zastępstwa prawnego zostały ustalone w oparciu o Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości. Koniec. (...)